

sigter her til selve Retsudøvelsen i gamle Dage, da man paa Sommerens store Folkemøder holdt Dom og Justits. Denne Dom og denne Justits bestod ikke deri, at der var nogen korporlig Straf for de slette, de daarlige Erhververe, de daarlige Samfundsmedlemmer. Der var kun Smædeviser og Haan for dem, men Grønlænderen var meget ømfindtig for alt, hvad der nedsatte ham i hans Landsmænds Øjne, og ad den Vej udøvede man en god og fredelig Justits indbyrdes. Ligeledes stiftedes der, som jeg allerede har nævnt, Ægteskaber mellem Folk fra de forskellige Kolonier, medens Ægteskaberne, hvor saadanne Sammenkomster mangle, for en stor Del indgaaes indenfor Familierne i hver lille Kommune. Jeg tror derfor, at denne Indførelse af Landsraad vil have en stor Betydning, naar man samtidig opmuntrer til saadanne Sammenkomster. Jeg kunde tænke mig, at der paa de Tider, hvor Landsraadene samledes, fra Regeringens eller Inspektoratets Side søgtes afholdt større Sammenkomster, Sportsstævner, Idrætsstævner, hvor man ligeledes udsatte Præmier for dem, der vare de bedste, raskeste og dygtigste Erhververe, de, som vare mest fuldkomment udrustede med alt, hvad der hører til en dygtig Erhververs Liv, Telte, Konebaad og Kajakker etc. etc. Jeg tror altsaa, at den kommunale Ordning, der her er foreslaaet, i Forbindelse med den foreslaaede Ordning af Retssystemet, vil blive et Mittel til en smuk Udvikling af det grønlandske Liv og en Styrkelse af Erhvervslivet.

Med Hensyn til de Indtægter, der ere tillagte Kommunekasserne, bibeholdes omtrent det bestaaende Forhold, at Handelen opgiver en Del af sine Indtægter procentvis, og at denne Del henlægges dels til Kommunekasserne, dels til Landsraads-kasserne og dels endelig til en fælles Fond for hele Grønland. Det forekommer mig, at dette er en meget heldig Ordning. Det er væsentlig de samme Indtægter, der nu ere beregnede, men yderligere er der tilkommet det, at alle de Personer, der ere underlagte de grønlandske Institutioner, og som hidtil ikke have svaret noget, nu skulle svare en Afgift af 2 pCt. aarlig, som ligeledes fordeles til disse Kasser.

Det, synes jeg, er en retfærdig og rimelig Ordning.

Retsplejen er, som sagt, henlagt under Kommuneraadene; de have at afgøre alle Trætter, Spørgsmaal om Arv og Skifte og lignende. Selve Strafferetsplejen er henlagt dels under Kommuneraadene og dels, som jeg har omtalt, under en blandet Domstol under Forsæde af Inspektøren og mulig med Tilforordning af nogle Danske. For disse sidstes Vedkommende er der ligeledes fastsat en Opholdstid i Grønland paa mindst eet Aar. Jeg henstiller til den højtærede Minister, om dette ikke ogsaa er for kort en Tid for Folk, der skulle trænge ind i de Retsbegreber — det er dog dem, de skulle finde —, der ere gældende indenfor grønlandske Hjerner. Det tror jeg rigtignok, der gaar mere end eet Aar til. Det er ogsaa klart, at en Mand, der bliver beskikket som Dommer, vil have Vanskeligheder ved, naar han ikke er Sproget fuldstændig mægtig, at sætte sig ind i disse Forhold og indtage en upartisk Stilling.

Ved en kgl. Anordning, staar der her, vil det være nærmere at bestemme, hvilke Forhold der blive at henregne til Forseelser og Forbrydelser. Det er muligt, at den kgl. Anordning *kan* afgøre det, men jeg tror rigtignok, at man gør bedre i at overlade det til Grønlænderne selv. Og hvilke Straffe man vil tænke sig at anvende, kan jeg heller ikke tænke mig. Korporlige Straffe kan der ikke være Tale om, og jeg antager heller ikke om Fængselsstraffe. De have vel ikke deroppe Fængsler eller Rum, som en Grønlænder ikke nemt kan komme ud af. Man kan jo dømme en Grønlænder f. Eks. til, at han ikke maa købe Kaffe og lignende Ting, men sætte ham fast kan man ikke. Han tager bare sin Kajak og Konebaad og Familien, og saa flytter han et andet Sted hen. Han kan jo slaa sig ned, hvor han vil. Naar han er en dygtig Mand, kan han ernære sig, hvor det skal være, saa længe han har sine Jagtrejskaber og sin Kajak i Orden. Jeg tror, det vilde være heldigt, om man, som jeg sagde før, kunde lade Kommuneraadene afgøre det hele, saa vidt det var muligt, hvor det ikke gjaldt Mord og slige Ting, og navnlig hvis